

วรวิหาร อยู่วัดเบญจมบพิตร สึกออกมาเป็นหมอยุ่ พอได้ของขวัญไป ก็ศักดิ์สิทธิ์ดี ไข้ๆ ไปอย่างไร ไปปลั่งเปลออย่างไร หายไปเสียไม่มีแล้ว มาบอกฉันเอง แล้วก็อาราธนาเข้าชี อาราธนาเข้าให้ถูกส่วนเถิด สมักรักใคร่ในท่าน อ่อนวอนท่านเข้า ท่านก็จะกลับอีก เขาไปทำตาม ปีนี้นะละ ไปฉันทที่บ้านเขา เขาก็เล่าให้ฟัง เขาบอกว่า หลวงพ่อพระของกระผมทั้ง พวงคอมายู่ที่ที่บูชานี้ ผมได้แล้วขอรับ กลับมาแล้ว นี่หมอสกน

บัดนี้เราได้ของศักดิ์สิทธิ์ที่จะได้ไปรักษาชีวิตของเรา จะให้ชีวิตเรารุ่งโรจน์ในชาตินี้ จะเป็นบุญสิริของเราอย่างสำคัญในชาตินี้ ไปบูชาไว้ให้ดี ให้ได้ตามสั่งตามบอก อย่าให้เคลื่อนคลาดได้

สู้ไม่ได้...ตายเถอะ

หลวงพ่อดปากน้ำท่านรู้วาระจิตของคน เป็นการรู้จากความแก่ อ่อนของธาตุธรรมของคนว่า บัดนี้ ถึงวาระที่จะเข้าถึงธรรมหรือยัง ท่านมีวิธีฝึกที่ชาญฉลาด

เรื่องนี้หลวงพ่อดชชีโว ได้ฟังมาจาก ท่านเจ้าคุณราชโมฬี รองเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ต่อมาเป็นเจ้าอาวาสวัดราชโอรส บัดนี้มีรณภาพแล้ว เรื่องที่เกิดขึ้นนี้ ท่านเจ้าคุณอยู่ในเหตุการณ์ด้วย

เวลาบ่ายวันหนึ่ง ขณะที่หลวงพ่อดปากน้ำกำลังรับแขกอยู่ตามปกติ มีแขกจริง ๆ เป็นชาวอินเดียคนหนึ่งได้ยินกิตติศัพท์หลวงพ่อดปากน้ำก็มาหา เห็นหลวงพ่อก็ก้าวเข้าไปกราบ แล้วถามว่า สติปัญญาอย่างคุณ ถ้าตั้งใจปฏิบัติธรรมจะมีโอกาสเข้าถึงธรรมกายไหม หลวงพ่อตอบว่ามี เพราะการที่ได้มาเจอหลวงพ่อก็ก็น่าแสดงว่ามีบุญเยอะแล้ว

อาบังกนนี่ไม่ใช่ธรรมดา ถ้าญาณทัสสะของหลวงพ่อดปากน้ำ
ไม่แน่จริงก็คงเสียท่าแล้ว เพราะเจ้าบังถามว่าสักกี่วันถึงจะได้

หลวงพ่อนั่งเข้าที่ แล้วตอบว่า

“ถ้าบั้งวันละชั่วโมง ไม่กี่เดือนก็ได้”

บั้งว่า “อะไร เป็นเดือนเชียวหรือ? พรุ่งนี้ผมจะกลับอินเดียแล้ว
เอาให้ได้ธรรมะวันนี้ไม่ได้หรือ?”

หลวงพ่อนั่งเข้าที่อีกครั้งหนึ่ง แล้วลืมหัดขึ้นมา

“ได้ แต่มีข้อแม้ละ เอ็งต้องนั่งกับหลวงพ่อตรงนี้ ถ้าหลวงพ่อ
ไม่เลิก เอ็งต้องไม่เลิก ห้ามขยับด้วย”

“ได้” บังรับคำ

หลวงพ่อจึงบอกให้บังไปล้างหน้าล้างตา เข้าห้องน้ำให้เรียบร้อย
แล้วสอนให้นั่งสมาธิ ท่านยังย้ำอีกว่า

“ถ้าพ่อไม่ลุก เอ็งห้ามขยับนะ เพราะธาตุของเอ็งยังต้องบ่มอีก
ระยะหนึ่ง ถ้าเอ็งจะเอววันนี้ มันต้องบ่มเป็นพิเศษด้วยวิธีเฉพาะ”

หลวงพ่อดปากน้ำสั่งให้บังนั่ง บังก็ตั้งใจนั่งจริงๆ อยากเข้าถึง
ธรรม สักราวครึ่งชั่วโมง บังลืมหัด เห็นหลวงพ่อนั่งเฉย ก็ลืมหัดต่อสัก
ชั่วโมงหนึ่ง บังลืมหัดอีก ดานี้เหงื่อโชกเลย บังก็อดทน นั่งต่อ นั่งสัก
ชั่วโมงเศษ บังเนื้อสั่นเลย แข็งขาสั่น เพราะไม่เคยนั่งนาน บังหรีดเข้าขึ้น
เห็นหลวงพ่อนั่งเฉยอยู่ เจ้าบังอายุราว ๔๐ ปีกว่า เกือบ ๕๐ ปี ส่วน
หลวงพ่อยุ่ ๗๐ แล้ว บังคงตั้งใจ เห็นท่านเฉย นั่งนิ่ง ผิวพรรณ
เปล่งปลั่ง หน้าตาสดใส ไม่แสดงอาการปวดเมื่อย บังจึงตั้งใจ นั่งตัวสั่น
ต่อไปอีกราวชั่วโมงหนึ่ง คราวนี้บังตัวนิ่ง เหงื่อที่ไหลหลังก็หยุด บังคง
ตั้งใจได้ ราวๆ บ่าย ๓ โมงครึ่ง ผิวเจ้าบังผุดผ่องขึ้นมาเอง ทั้งที่ผิวดำๆ

อย่างนั้นนะ อาการปวดเมื่อยหายไป ทำทางที่เกร็งก็กลับผ่อนคลายไป โดยอัตโนมัติ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านถามบั้งว่า

“เห็นความสว่างชัดไหม?”

“ชัดมั่ง ไม่ชัดมั่ง...เดี๋ยวเห็น เดี๋ยวหาย” บั้งตอบ

“ประคองนั่งไว้กลางห้องที่ฐานที่ ๗” หลวงพ่อบอกวิธี ขณะนั้น พวกที่นั่งอยู่ด้วยหลายคนค่อยๆ ทอยกลับไป เหลือคนเก่าๆ ไม่กี่คน

สักพัก เจ้าบั้งบอกเห็นชัดเลย หลวงพ่อจึงให้มองเข้าไปกลาง ดวงใสสว่างที่กลางห้อง คือดวงปฐมมรรค นั้นสักพัก เจ้าบั้งถาม

“หลวงพ่ ทำไมตัวผมมานั่งอยู่ในห้อง?”

“เข้ากลางไป” หลวงพ่อสอนต่อ

“ผมเห็นพระพุทธรเจ้าอยู่ในห้องครับ” บั้งบอกถึงความ ก้าวหน้าไปตามลำดับของตน

“นั่นแหละ เข้าถึง ธรรมกาย แล้ว”

จากบ้ายโมงถึง ๔ โมงเย็น เจ้าบั้งเข้าถึงธรรมกาย บังกราบกัน โด่งเลย จากนั้นหลวงพ่อดปากน้ำถามว่าจะกลับกี่โมง ท่านจะไปส่ง ท่านเจ้าคุณซึ่งนั่งฟังอยู่สงสัยว่าหลวงพ่ไม่เคยไปส่งใคร ทำไมจึงไปส่ง เจ้าบั้ง

๓-๔ เดือนต่อมา เจ้าบั้งมาหาหลวงพ่อดปากน้ำอีก มีของมา ห่อหนึ่ง ก็เข้ามากราบ

“หลวงพ่ ผมไปอินเดียมา จากลับเลขชื่อของมาฝาก หลวงพ่ตายชีว่าในนี้อะไร?”

หลวงพ่หัวเราะหึๆ แล้วตอบว่า

“ไอ้อย่างนี้หลวงพ่ชอบ แอปเปิ้ลไง”

ปรากฏว่าคนนั่งรอบๆ ตื่นใจกันใหญ่ เจ้าบังตามหลวงพ่อดำไป
ว่า

“หลวงพ่อ วันที่ผมไปถึงดอนเมือง หลวงพ่อยืนอยู่ที่เชิงบันได
เครื่องบิน พอผมไหว้หลวงพ่อเสร็จ หลวงพ่อก็หายไปในัน”

“กายมนุษย์ละเอียด ของหลวงพ่อก็ไปส่ง ตัวหลวงพ่อก็ไม่ได้ไป
หรอก” หลวงพ่อบอก

“พอไปถึงอินเดีย ผมก็เห็นหลวงพ่อไปรับ” บังเล่าต่อ

มีคนสงสัยถามว่า ทำไมบังถึงนั่งรวดเดียวได้ บังบอกว่า

“เห็นหลวงพ่อบอกว่ามากกว่าตั้งเยอะ เลยคิดว่าทหารออกไปรบ
รู้ว่าจะต้องไปตายยังสู้ เราแค่สู้กับความเมื่อย ถ้าสู้ไม่ได้ตายเถอะ!”

